

Vizcaya (UL 2002, L 279, str. 35); 2002/894/ES z dne 11. julija 2001 shemi državnih pomoči, ki jo je Španija izvajala v korist podjetij province Guipúzcoa v obliki 45-odstotnega davčnega dobropisa za investicije (UL 2002, L 314, str. 26), in 2002/540/ES z dne 11. julija 2001 o shemi državnih pomoči, ki jo je Španija izvajala v korist nekaterih novoustanovljenih podjetij v provinci Guipúzcoa (UL 2002, L 174, str. 31) (v nadaljevanju: odločbe iz leta 2001), ter iz člena 260 PDEU, s tem da ni sprejela vseh ukrepov, potrebnih za izvršitev sodbe Sodišča z dne 14. decembra 2006 v zadevi Komisija proti Španiji (združene zadeve od C-485/03 do C-490/03, Recueil, str. I-11887; v nadaljevanju: sodba iz leta 2006), ki se nanaša na neizpolnitev obveznosti Kraljevine Španije po navedenih odločbah.

- Kraljevini Španiji naj se naloži, da Komisiji plača denarno kazen 236 044,80 EUR za vsak dan zamude pri izvršitvi sodbe, od dneva razglasitve sodbe v tej zadevi do dneva popolne izvršitve sodbe iz leta 2006.
- Kraljevini Španiji naj se naloži, da Komisiji plača pavšalni znesek, ki se določi tako, da se dnevni znesek 25 817,40 EUR pomnoži s številom dni trajanja neizpolnitve obveznosti od dneva razglasitve sodbe iz leta 2006 do:
 - dneva, ko Kraljevina Španija izterja pomoči, ki so bile z odločbami iz leta 2001 razglašene za nezakonite, če Sodišče ugotovi, da je bilo vračilo dejansko izterjano pred razglasitvijo sodbe v obravnavani zadevi;
 - dneva razglasitve sodbe v obravnavani zadevi, če sodba iz leta 2006 ne bo popolnoma izvršena pred tem dnevom.
- Kraljevini Španiji naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Komisija meni, da španski organi s tem, da niso izterjali vseh pomoči, ki so bile z odločbami iz leta 2001 razglašene za nezakonite in nezdružljive, niso sprejeli vseh ukrepov, potrebnih za izvršitev sodbe iz leta 2006. Prvič, španski organi so posamezne pomoči šteli za združljive z notranjim trgov, čeprav pomoči niso izpolnjevale zahtev iz nacionalne sheme o regionalni pomoči, odobrene s strani Komisije, in čeprav v nobenem primeru niso izpolnjevale zahtev iz Smernic Skupnosti o državni regionalni pomoči (UL 1998, C 74, str. 9). Drugič, španski organi so za določene upravičence uporabili odbitek v višini do 100 000 EUR na upravičenca za obdobje treh let, ne da bi upoštevali pravil o pomočeh *de minimis*. Tretjič, španski organi so v nekaterih primerih retroaktivno uporabili davčne olajšave, predvidene v španskih davčnih zakonih, ne da bi bile za uporabo takšnih olajšav izpolnjene vse zahteve iz španske zakonodaje. Nazadnje, četrtič, upravičenci do nezakonitih pomoči niso poravnali vseh plačilnih nalogov, ki so jih izdali španski organi. Po izračunih Komisije predstavljajo zneski, ki še čakajo na izterjavo, približno 87 % vseh nezakonitih pomoči, ki jih je treba izterjati.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Symvoulío tis Epikrateias (Grčija) 20. aprila 2011 – Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd in William Hill Plc proti Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon e Ypourgos Politismou

(Zadeva C-186/11)

(2011/C 186/26)

Jezik postopka: grščina

Predložitveno sodišče

Symvoulío tis Epikrateias

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeče stranke: Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd in William Hill Plc

Toženi stranki: Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon in Ypourgos Politismou

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je nacionalna ureditev, ki s ciljem omejitve ponudbe iger na srečo daje izključno pravico v zvezi s prirejanjem, upravljanjem, organiziranjem in delovanjem iger na srečo enemu podjetju, ki je ustanovljeno kot delniška družba in kotira na borzi, še zlasti če to podjetje oglašuje igre na srečo, ki jih organizira, in razširi svojo dejavnost na druge države, igralci svobodno sodelujejo in je najvišji znesek stave in dobitka določen po stavnem listku, in ne po igralcu, v skladu z določbami členov 43 ES in 49 ES?
2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, ali je nacionalna ureditev, ki sama po sebi sledi cilju boja proti kriminalu z izvajanjem nadzora nad podjetji, ki delujejo v zadevnem sektorju, tako da se zagotovi, da se take dejavnosti opravljajo izključno znotraj nadzorovane ureditve, in ki daje izključno pravico v zvezi s prirejanjem, upravljanjem, organiziranjem in delovanjem iger na srečo enemu podjetju, tudi kadar to vpliva na neomejen razvoj zadevne ponudbe, v skladu s členoma 43 ES in 49 ES; ali je treba zato, da se taka omejitev šteje za primerno za doseg cilja boja proti kriminaliteti, razvoj ponudbe vsekakor nadzirati, to pomeni, da se ohrani v obsegu, ki je potreben za doseg tega cilja in ga ne preseže? Če je treba omenjeni razvoj vendarle nadzirati, ali je glede na to mogoče šteti, da se nadzira, kadar se v tem sektorju da izključna pravica družbi, ki ima značilnosti iz prvega vprašanja za predhodno odločanje? Nazadnje, če se ugotovi, da dajanje omenjene izključne pravice vodi v nadziran razvoj ponudbe iger na srečo, ali podelitev

te pravice enemu podjetju presega to, kar je nujno, v smislu, da je mogoče isti cilj nazadnje doseči tudi z dajanjem te pravice več kot enemu podjetju?

3. Če se glede prvih dveh vprašanj za predhodno odločanje ugotovi, da podelitev izključne pravice v zvezi s prirejanjem, upravljanjem, organiziranjem in delovanjem iger na srečo z zadevnimi nacionalnimi določbami ni v skladu s členoma 43 ES in 49 ES: a) ali je na podlagi navedenih določb Pogodbe dopustno, da nacionalni organi v prehodnem obdobju, ki je potreben za sprejetje določb, ki so skladne s Pogodbo ES, opustijo preučitev vlog za začetek teh dejavnosti, ki so jih vložile osebe s sedežem v drugih državah članicah; b) če je odgovor pritrdilen, na podlagi katerih meril se določi trajanje tega prehodnega obdobja; c) če prehodnega obdobja ni mogoče priznati, na podlagi katerih meril morajo nacionalni organi preučiti zadevne zahteve?

Tožba, vložena 20. aprila 2011 – Evropska komisija proti Kraljevini Španiji

(Zadeva C-189/11)

(2011/C 186/27)

Jezik postopka: španščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: L. Lozano Palacios in C. Soulay, zastopnika)

Tožena stranka: Kraljevina Španija

Predloga tožeče stranke

— Ugotovi naj se, da Kraljevina Španija:

- z uporabo posebne ureditve za potovalne agencije v primerih, ko so bile storitve potovanja prodane osebi, ki ni potnik;
- z izključitvijo iz uporabe te posebne ureditve prodaj potovanj, ki jih organizirajo agencije grosistke, s strani agencij minoristk, ki delujejo v svojem imenu;
- z dovoljenjem potovalnim agencijam, da pod določenimi pogoji na račun navedejo skupni znesek DDV, ki ni v povezavi z dejanskim DDV, ki ga plača stranka, in z dovoljenjem tej stranki, če je davčni zavezanec, da ta skupni znesek DDV odbije; in
- z dovoljenjem potovalnim agencijam, da, kolikor uporabijo posebno ureditev, določijo skupno davčno osnovo za vsako davčno obdobje,

ni izpolnila obveznosti iz členov od 306 do 310, 226, 168, 169 in 73 Direktive Sveta 2006/112/ES ⁽¹⁾ z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost.

— Kraljevini Španiji naj se naloži plačilo stroškov postopka.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Komisija meni, da je uporaba posebne ureditve za potovalne agencije s strani Kraljevine Španije, ker je ne omejuje na storitve za potnike, kot to zahteva direktiva, temveč jo razširja na poslovanje med potovalnimi agencijami, v nasprotju z zakonodajo na področju DDV.

Poleg tega v direktivi tudi ni najti podlage za izključitev iz uporabe te posebne ureditve prodaj potovanj, ki jih organizirajo agencije grosistke, s strani agencij minoristk, ki delujejo v svojem imenu, saj spadajo takšne dejavnosti po mnenju Komisije brez kakršnega koli dvoma med dejavnosti, ki jih zajema posebna ureditev.

Komisija meni, da so v nasprotju z direktivo o DDV španska pravila, ki potovalnim agencijam omogočajo, da – brez kakršne koli podlage v navedeni direktivi – na račun navedejo skupni znesek DDV, ki ni v povezavi z dejanskim DDV, ki ga plača stranka, kot tudi tista, ki tej stranki, če je davčni zavezanec, dovoljujejo odbiti ta skupni znesek DDV, ter tista, ki potovalnim agencijam omogočajo, da, kolikor uporabijo posebno ureditev, določijo skupno davčno osnovo za vsako davčno obdobje.

⁽¹⁾ UL L 347, str. 1.

Pritožba, ki jo je Lan Airlines S.A. vložila 28. aprila 2011 zoper sodbo Splošnega sodišča (četrti senat) z dne 8. februarja 2011 v zadevi T-194/09, Lan Airlines, S.A. proti Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) in Air Nostrum, Líneas Aéreas del Mediterráneo, S.A.

(Zadeva C-198/11 P)

(2011/C 186/28)

Jezik postopka: španščina

Stranke

Pritožnica: Lan Airlines S.A. (zastopnik: E. Armijo Chávarri, odvetnik)